

enhører under § 71-tilsynet, og hvilke der sorterer under tilsynsrådet, er ikke givet, selv om det, da tilsynet indledte sin virksomhed, nærmest forudsattes, at klager over behandlingen fra den ovennævnte patientgruppe normalt ville blive oversendt til § 71-tilsynet.

I praksis har der dog været en tendens til stadigt hyppigere at forelægge de omhandlede klager for tilsynsrådet, medmindre det har drejet sig om klager, der enten direkte er tilgået § 71-tilsynet eller er oversendt til dette af folketingets ombudsmand.

I § 4, stk. 2, i instruksen for ombudsmanden bestemmes bl. a., at „klager over behandlingen af personer, der er berøvet deres personlige frihed uden for strafferetsplejen, skal henvises til det af folketinget i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, nedsatte tilsyn,“. Såfremt det måtte

skønnes påkrævet at indføre en skarp afgrænsning mellem tilsynsrådets og § 71-tilsynets virksomhed med hensyn til klagebehandlingen, forekommer der ikke at være noget til hinder for indførelse af en hermed konform regel, for så vidt angår klager, der modtages af direktoratet; en sådan regel ville i påkommende tilfælde kunne udfærdiges administrativt, jfr. herved forslagets § 4, stk. 3.

Man erindrer i denne forbindelse om, at tilsynsrådets funktioner ikke derved vil blive væsentligt beskåret, idet klager af nævnte art kun udgør en meget begrænset del af patientklagerne. Rådets virksomhed må fortsat omfatte de øvrige klager samt behandlingen af visse almindelige spørgsmål vedrørende hospitalerne, jfr. i øvrigt lovforslagets § 4.

Søren Olesen.

Folketingets udvalg angående forslag til lov om styrelsen af statens hospitalsvæsen for sindslidende.